

פתיחה לפרק "המביא"

"אם תשיב משפת רגלך עשות תפאָך קיום קדשי וקראת לשבת
ענג לקדוש ה' מכבד וכפדתו מעשות דרכיך ממצוא תפאָך ודבר
דבר" (ישעיה נח, יג)

מוקצה, ואם משום שהיא כשלעצמה לא הותרה לפי שאיננה צורך אוכל נפש ממש. הבעיות והדיונים בפרק זה מתמזים בעיקר בשאלת הגדרתם של גבולות, לאמור: מתי רואים אנו בעשייה מסויימת ענין של מה בכך, שאיננו בגדר של מלאכה בעלת משמעות, ומתי אנחנו רואים בתהליך מסויים ענין של מלאכת יצירה ממש. אף כי לעיתים גם מלאכה גמורה איננה מובחנת כלל כמלאכה, משום שהיא דבר קל שאינו מעשה אומנות כלל. בחינת הגבולות הללו, ושקילת הנמוקים של שמחת החג מחד ומיעוט טרחה ומלאכה מאידך, הם עיקרי הדיון בפרק זה.

אף באותן מלאכות שהותרו ביום טוב ראו חכמים צורך לקבוע בהן הגבלות בדרכים שונות, על מנת לשמור את קדושתו של החג, ושלא יהפוך ליום חולין על ידי עשיית מלאכה יתרה בו, או טרחה יתרה שיש עמה יגיעה (אף כי לא מלאכה), או דברים הנעשים בפומבי הנראים לעין כולזול בקדושת היום.

יתר על כן, פעמים רבות יש צורך גם במלאכות שעשייתן כשלעצמן מותרת בחג, אלא שהן מצריכות פעולת הכנה מסויימת, והכנה זו לעיתים יש בה צד של חלול החג ואפילו מלאכה גמורה, אם כשיש בכך משום פגיעה באיסורי